

A ... Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a ... Kft. által támogatott és a Dobrossy és Társai Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: Dr. Szabolcsi Ákos) által képviselt felperesnek - a jogtanácsos által képviselt **Nemzeti Közlekedési Hatóság** alperes ellen **közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata** iránt indított perében meghozta a következő

Í t é l e t :

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) Ft perköltséget.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az illetékügyi hatóság felhívására 30.000 (harmincezer) Ft eljárási illetéket.

A bíróság ítélete ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A bíróság a rendelkezésére álló közigazgatási iratok, illetve a peres felek nyilatkozatai alapján a következő tényállást állapította meg:

Az **Á.** Zrt. (...) 2012. november 20-án benyújtott, számú levelében eljárás megindítását kezdeményezte a ... Megyei Kormányhivatal Közlekedési Felügyelőségénél - az ... autópálya mentén, **H. település**, ... helyrajzi számú ingatlanon elhelyezett reklámhordozó tárgyában - a jogellenes helyzet megszüntetése érdekében.

Az **Á.** Zrt. kezdeményezésére a ... Megyei Kormányhivatal Közlekedési Felügyelősége (a továbbiakban: I. fokú hatóság) a 2013. január 21-én kelt, ... **számú határozatával** felperest határidő kitűzése mellett az ... autópálya 31+450 km szelvénye mellett a **H. település**, ... hrsz.-ú ingatlanán elhelyezett reklámtábla (reklámhordozó) eltávolítására, valamint 100.000.-Ft bírság megfizetésére és 20.800.-Ft ügyi hatósági eljárási díj megfizetésére kötelezte.

Az I. fokú határozat szerint az **Á.** Zrt. a 2012. október 10-én kelt ... számú levelében felszólította felperes ingatlantulajdonost (felperest) a reklámtábla eltávolítására. A felszólítást a tulajdonos 2012. október 12-én vette át. A felszólításban foglalt határidő

eredménytelenül telt el, ezért az **A.** Zrt. 2012. november 20-án benyújtott levelében eljárást kezdeményezett a közlekedési hatóságnál.

A tényállás tisztázása érdekében az I. fokú hatóság 2012. november 22-én kelt ... ügyiratszámú végzésében a reklámhordozó tulajdonosát, a **R.** Kft-t nyilatkozattételre hívta fel, egyidejűleg 2012. december 4. napjára egyeztetést hívott össze.

A **R.** Kft. a 2012. december 11. napján kelt és az I. fokú hatósághoz megküldött nyilatkozatában fejtette ki álláspontját, amely szerint a reklámhordozó elhelyezésekor az építési hatósági engedélyt nem kellett beszerezni, csak 2010-től építési engedélyköteles a reklámtábla építése. Álláspontja szerint a táblák elbontásához viszont építési hatósági engedély szükséges, így a közlekedési hatóság hatásköre nem adott. A **R.** Kft. szerint a közútkezelő hatásköre 100 méterig terjed ki a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény (a továbbiakban: Kkt.) 42/A. §-ában meghatározottak szerint, „a közút mellett” kifejezés nem terjed túl a közútkezelő szakhatósági jogkörében meghatározott távolságon túlra. A képviselő hivatkozott arra, hogy alkotmányjogi panaszt terjesztett elő a közúti közlekedésről szóló törvény, valamint a 224/2011. (X.21.) Kormányrendelet rendelkezései, visszamenőleges hatálya ellen. Ezekre tekintettel kérte az eljárás megszüntetését.

Az I. fokú határozat szerint a Kkt., valamint a reklámtáblák, reklámhordozók és egyéb reklámcélú berendezések közutak melletti elhelyezésének részletes szabályairól szóló 224/2011. (X.21.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) rendelkezései alapján a közlekedési hatóság hatásköre adott a reklámtáblák eltávolítása kapcsán indított hatósági eljárásokban. A Kkt. 46/G.§-a türelmi időt határozott meg a Kkt. 12. § (3)-(3c) bekezdése szerint tilalommal érintett jel, jelzés, egyéb tárgy, berendezés, reklámtábla, reklámhordozó és egyéb reklámcélú berendezés eltávolítására 2012. szeptember 30-ig. Ezen határidő megállapításával a jogalkotó lehetőséget teremtett az önkéntes jogkövetésre. Ez alapján a jogszabály hatálybalépése előtt kihelyezett reklámtáblák is jogellenesnek tekinthetők.

Az I. fokú hatóság határozata szerint az alkotmányjogi panasz elbírálása nem a konkrét ügyben figyelembe veendő kérdésben dönt, hanem más hatóság hatáskörében eldöntendő egyedi ügyről van szó. Az Alkotmánybíróság döntése a jogkövetkezményekről is rendelkezik. Erre tekintettel a közlekedési hatóság előtt folyamatban lévő eljárás nem függeszthető fel, nem szüntethető meg.

Az I. fokú hatósági határozat szerint a Kkt. 12. § (3c) bekezdés értelmében a közút lakott területen kívüli szakasza mellett nem lehet az úttesten közlekedők figyelmének elterelése alkalmas reklámcélú berendezés. Az autópálya kezelő a 2013. január 17-én kelt nyilatkozatában kifejtette, hogy a reklámhordozó az ... autópálya adott szakaszáról látható, így alkalmas a járművezetők figyelmének elterelésére.

Az I. fokú határozat szerint a fentiek alapján megállapításra került, hogy a reklámhordozó az autópálya tengelyétől mért 100 m-es távolságon kívül helyezkedik el, azonban elhelyezkedésénél, méreténél fogva az autópálya adott szakaszáról látható és alkalmas a figyelemelterelésre.

Az I. fokú hatósági határozat szerint a felperessel szemben a bírság kiszabására a Kkt. 12. § (4) bekezdése alapján került sor, a bírság összegét az I. fokú hatóság a Kkt. 12. § (4a) bekezdésében foglaltakra tekintettel állapította meg. Az I. fokú hatóság szerint a bírság összegének megállapításánál figyelembe vette, hogy a tilalom megszegése első alkalommal fordul elő, továbbá a kezelő nyilatkozata alapján mérlegelte, hogy az autópályáról látható tábla alkalmas a figyelemelterelésre.

Az I. fokú határozattal szemben felperes jogi képviselője útján fellebbezést terjesztett elő az alpereshez.

Fellebbezésében előadta, hogy a felperes, mint a **H. települési ...** helyrajzi számú ingatlan tulajdonosa bérleti szerződést kötött a **R. Szolgáltató Kft**-vel a reklámtábla által elfoglalt földterület bérletéről. Ezen szerződés alapján a **R. Kft**, mint bérlő az ingatlanon hirdető táblát állított fel, mely reklámtábla a bérleti szerződés szerint a Kft. tulajdonát képezi. A bérleti szerződésben foglalt rendelkezések alapján a reklámtábla 2 m-es körzetét a terület tulajdonosa munkagéppel nem közelítheti meg és amennyiben a táblát az ingatlan tulajdonosa mégis elbontaná, abban az esetben a Kft. büntető feljelentést tehetne felperessel szemben rongálás, lopás büntettének alapos gyanúja miatt. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint a reklámhordozó eltávolítására kizárólag a Kft. jogosult.

A felperes fellebbezésében vitatta, hogy az I. fokon eljárt hatóság hatáskörrel rendelkezne az eljárás lefolytatására jelen ügyre nézve. Ennek körében hivatkozott arra, hogy a jelen eljárás tárgyát képező építmény az út tengelyétől számított 100 m-en kívül található. A Kkt. 12. §-ában meghatározott „közút mellett” kifejezés, egyéb definíció híján álláspontja szerint nem terjedhet túl a közútkezelő és a közlekedési hatóság szakhatósági jogkörében szereplő 100 m-es távolságon túl.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a **H. települési ...** helyrajzi számú területen elhelyezett reklámtábla építésére a tábla telepítésekor - az akkor hatályos jogszabályok alapján - nem kellett építési engedélyt kérni. A reklámtáblák építését az építmények elhelyezését és az engedélyezéssel kapcsolatos eljárásokat szabályozó 37/2007. (XII.13.) ÖTM rendelet 2008. január 1-től sorolta először a bejelentési eljáráshoz kötött tevékenységek köré. Hivatkozott arra, hogy az autópálya kezelője a tábla építésekor azt a tájékoztatást adta, hogy miután az ő hatáskörük az út tengelyétől számított 100 m-ig terjed ki, amennyiben ezen távolságon kívül kerül elhelyezésre a reklámtábla, akkor azt ők sem engedélyezni, sem tiltani nem tudják hatáskör hiányában. Hivatkozott továbbá arra, hogy a 37/2007. (XII.13.) ÖTM rendelet 1. sz. melléklete szerint csak bontási engedély birtokában bontható le minden építmény, amelynek a terepcsatlakozástól mért építménymagassága meghaladja a 6 m-t. A jelen eljárás tárgyát képező reklámtábla építménymagassága a terepcsatlakozástól mérve 8,5 m. Ezen engedély kiadására a területileg illetékes polgármesteri hivatal építésügyi hatósági osztálya jogosult. Álláspontja szerint ezen körülmény is azt igazolja, hogy a közlekedési hatóságnak nincs hatásköre jelen eljárás lefolytatására.

A felperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint Kkt. 46/G. §-ában meghatározott türelmi időről rendelkező új rendelkezés hatálybalépése és a bontás végső határideje között alig több, mint 2 hónapos határidő nem tekinthető elegendőnek az

önkéntes jogkövetésre, ezért álláspontja szerint nyilvánvaló, hogy a hivatkozott jogszabály-módosítások ellentétesek a jogállamiság elvével és az Alaptörvény alapvető rendelkezéseivel. Ennek körében hivatkozott a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2. § (3) bekezdésére, amely alapján a jogszabály hatálybalépésének időpontját úgy kell megállapítani, hogy elegendő idő álljon rendelkezésre a jogszabály alkalmazására való felkészülésre.

A felperes fellebbezésében előadta, hogy a **R.** Kft., valamint szakmai érdekképviselői szerve - az MKMSZ - több beadvánnyal is az Alkotmánybírósághoz fordult az 1988. évi I. törvény, valamint a 224/2011. (X.21.) Kormányrendelet reklámtáblákkal kapcsolatos részleteinek alkotmányellenességének megállapítása céljából és kérte a testületet a jogszabályok megsemmisítésére. Hivatkozott arra, hogy az Alkotmánybíróság a beadványokat befogadta, ügyrendjébe vette azokat, információi szerint rövidesen várható a testület döntése.

Hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a Kkt. és a Kormányrendelet jogszabályi rendelkezései ellentétesek az Alaptörvény alábbi rendelkezéseivel:

„- Az Alaptörvény Nemzeti Hitvallás című fejezetén belül:

„Valljuk, hogy a pogárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.”

- Az Alaptörvény Alapvetések című fejezetén belül:

- B) cikk (1) bekezdése: „Magyarország független, demokratikus jogállam.”
- R) cikk (1) bekezdése: „Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.”
- T) cikk (3) bekezdése: „Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.”
- M) cikk (1) és (2) bekezdése: (1) Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.
(2) Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági versenyt feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.

- Az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezetén belül:

- XII. cikk (1) és (2) bekezdése: (1) „Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

(2) Magyarország törekszik megteremteni annak feltételeit, hogy minden munkaképes ember, aki dolgozni akar, dolgozhasson.”

- XIII. cikk (1) és (2) bekezdése: (1) „Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

A felperes fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy tudomása szerint az **Á.** Zrt. a legnagyobb arányban a **R.** Kft. által üzemeltetett reklámtáblákkal szemben indított

hatósági eljárást, olyan útszakaszokon is, ahol azonos feltételek mellett még legalább 3-4 másik cég reklámtáblája áll. Álláspontja szerint az **Á.** Zrt. fenti magatartásával a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 2. §-ába ütköző cselekményt valósított meg.

A felperes hivatkozott arra, hogy a hivatkozott jogszabályhelyek Alaptörvény-ellenességét bizonyítja, hogy azok megfogalmazása általános jellegű, nem kellően konkrét, egzakt, határozott, mely értelmezési aggályokat vet fel, ezáltal alkalmatlan arra, hogy követhető és követendő normaként szolgáljon. Hivatkozása szerint a Kkt. 12. § (3c) bekezdésében szereplő „*az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas*” kitétel jelentés tartalma konkrétan nem határozható meg, csupán általánosságában van megfogalmazva, melybe gyakorlatilag bármi beleérthető, ezáltal kiszolgáltatja az érintetteket a hatóságok jogalkalmazói önkényének, hiszen gyakorlatilag egyes reklámokra bármikor ráfoghathják, hogy az „*az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas*”, míg mások reklámtábláinak fennmaradását szintén önkényes módon engedélyezhetik. Álláspontja szerint az ingatlan területén üzemeltetett tájékoztató eszközök nem alkalmasak a közúton közlekedők figyelmének elterelésére, valamint a közlekedés biztonságának egyéb módon történő veszélyeztetésére sem, így jelenléte nem ütközik a Kkt. 12. § (3c) bekezdésébe. Álláspontja szerint amennyiben ezzel a közlekedési hatóság nem ért egyet, úgy ezen ellentét feloldására csak igazságügyi szakértő bevonásával kerülhet sor.

Hivatkozott arra, hogy a **R.** Kft. szükség esetén igazolni tudja, hogy a lakott területen kívül elhelyezett útbaigazító felületek - így a jelen eljárással érintett tábla sem - nem okoztak balesetet. Ennek körében hivatkozott a Központi Statisztikai Hivataltól származó statisztikai adatokra, amely adatok szerint a hivatkozott törvénymódosítás tiltó rendelkezései teljesen ésszerűtlenek, hiszen kizárólag a közutak lakott területen kívüli szakaszain tiltják meg a reklámtáblák kihelyezését, holott a statisztikák azt mutatják, hogy a közúti közlekedési balesetek túlnyomó többsége lakott területen belül történik. Álláspontja szerint az út menti hirdetőtáblák figyelemelvonó hatása egyébként elhanyagolható a szóban forgó, gépjárművezetést esetlegesen befolyásoló külső körülmények mellett (például: időjárási körülmények, rossz látási viszonyok, rendkívüli forgalmi események, a táj, illetve az úton közlekedő többi jármű látványa, stb.), így azok a közlekedés biztonságára semmilyen kockázatot nem jelenthetnek, annál is inkább, mivel a 100 m-es távolságon kívül a reklámtáblák már gyakorlatilag nem képesek elvonni a vezetők figyelmét a vezetésről.

Fellebbezésében hivatkozott arra, hogy hasonló értelmezési aggályokat vet fel az idézett jogszabályhelyen belül „*a közút lakott területen kívüli szakasza mellett*” megjelölés, hiszen nem határozza meg konkrétan, hogy a közút lakott területen kívüli szakaszától - illetve az út tengelyétől - mérve mekkora távolságon belül tiltott a fentiekben meghatározott reklámtáblák, reklámhordozók, illetve reklámcélú berendezések fennmaradása. Álláspontja szerint ez szintén korlátlan teret nyit a hatósági jogalkalmazói önkénynek.

A felperes fellebbezésében hivatkozott továbbá arra, hogy a hivatkozott törvénymódosítás a tiltó rendelkezések megsértése esetére ésszerűtlen rendelkezéseket tartalmaz, hiszen a tilalomba ütköző reklámtábla tulajdonosa helyett, az annak alapjául szolgáló földrészlet ingatlan-nyilvántartás szerinti tulajdonosát sújtja a jogsértés súlyához képest indokolatlanul magas, jelen esetben 100.000.-Ft összegű pénzbírsággal.

Hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a törvénymódosítás súlyosan sérti továbbá mindazon személyek tulajdonhoz való jogát, akik lakott területen kívül, közutak vonzáskörzetében ingatlannal rendelkeznek, hiszen a tulajdonjoguk gyakorlását korlátozza. Álláspontja szerint a törvénymódosítás durván beleavatkozik az ingatlan-piaci viszonyokba, hiszen a közutak mentén található ingatlanok piaci értéke jelentősen csökkenni fog, mely az Alaptörvény Szabadság és Felelősség című fejezetének XIII. cikkében foglalt tulajdonhoz való jog megsértését jelenti.

Mindezekre tekintettel kérte az alperest (a továbbiakban: alperes), hogy az I. fokú hatóság által hozott határozatot semmisítse meg.

Kérte továbbá a hatóságot, hogy a Ket. 32. § (1) bekezdésére tekintettel fellebbezése elbírálását az Alkotmánybíróság fellebbezésben részletezett ügyekben való döntéshozataláig függesztesse fel.

Az alperes 2013. március 11. napján kelt ... számú határozatával az I. fokú hatóság határozatát helyben hagyta. Az alperes ugyanezen okiratba foglalt végzésben a felperes fellebbezés elbírálásának felfüggesztésére irányuló kérelmét elutasította.

Az alperes a felperes fellebbezés elbírálásának felfüggesztése tárgyában született végzésében hivatkozott arra, hogy a Ket. 32. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az eljárás felfüggesztése két esetben lehetséges. Az egyik eset, ha az ügy érdemi eldöntése olyan kérdés előzetes elbírálásától függ, amelyben az eljárás más szerv hatáskörébe tartozik. Ehhez kapcsolódóan megjegyezte, hogy jelen eljárásban a hatósági döntés meghozatalához előzetes kérdést nem kell eldönteni. Az eljárás tárgyát képező reklámhordozó eltávolítása ügyében az eljárás megindításakor hatályos jogszabályok alapján a hatósági eljárás az ügy érdemében lefolytatható. Hivatkozása szerint a másik eset az, amikor ugyanannak a hatóságnak az adott ügygel szorosan összefüggő, más hatósági döntése nélkül megalapozottan nem dönthető el az ügy. Ehhez kapcsolódóan megjegyezte, hogy a hatóságnál nincs az adott ügygel szorosan összefüggő más ügy, ezért megállapította, hogy a Ket. 32. § (1) bekezdés alapján a II. fokú eljárás nem függeszthető fel.

Az alperesi hatóság az ügy érdeméről döntő határozatában hivatkozott arra, hogy a jelen közlekedési hatósági eljárás tárgyát képező reklámtábla - a fellebbező (felperes) által sem vitatottan - az autópálya lakott területen kívüli forgalomszabályozás útszakasza mellett van.

Az alperes álláspontja szerint a tárgyi reklámhordozó az ... autópályáról jól látható, így alkalmas az autópályán közlekedők figyelmének elterelésére a Kkt. 12. § (3c) bekezdése szerint. A reklámtábla nem üzemanyag töltő állomás területén található és nem tartalmaz kizárólag a közlekedés biztonságát elősegítő közérdekű tájékoztatást sem.

Az alperesi hatóság határozata szerint az ingatlan tulajdonosa jogszabályban, azaz a Kkt. 46/G. §-ában biztosított határidőn belül nem távolította el a reklámtáblát. Az alperes - hivatkozva a Kormányrendelet 3. § (2c) bekezdésében foglaltakra - megállapította, hogy

a tárgyi reklámtábla ugyan az autópálya tengelyétől számított 100 m-en kívül helyezkedik el, de 4 m²-nél nagyobb, ezért a Kormányrendelet előírása szerint jogellenesnek minősül.

A alperes - felperes fellebbezésében közölt azon álláspontjára, miszerint a reklámhordozó eltávolítására kizárólag a képviselő jogosult, illetve, hogy a jogszabály ésszerűtlen rendelkezést tartalmaz, mert az ingatlan tulajdonosát kötelezi a reklámtábla tulajdonosa helyett - határozatában rögzítésre került, hogy az I. fokú közlekedési hatóság a Kkt. 12. § (4) bekezdése alapján a közlekedési hatósági eljárást az ingatlan tulajdonosával szemben folytathatja le. Az ingatlan tulajdonosa és a reklámhordozó tulajdonosa közötti jogviszony a polgári jog szabályai szerint rendezhető.

Az alperes álláspontja szerint a felperes azon megállapítása, hogy az I. fokú közlekedési hatóság nem rendelkezik hatáskörrel a reklámtábla eltávolítására, nem megalapozott. A Kkt. és a Kormányrendelet tartalmazzák a reklámtáblákra vonatkozó rendelkezéseket, ezért az I. fokú közlekedési hatóságnak azt kellett figyelembe vennie. Álláspontja szerint azzal, hogy a felperes a törvényben előírt eltávolítási kötelezettségének nem tett eleget, ezzel jogsértő állapotot hozott létre.

Az alperes határozatában elfoglalt álláspontja szerint a felperesnek a jogszabályok értelmezhetőségére vonatkozó kifogásait, valamint az Alaptörvénybe ütköző és a jogellenességre vonatkozó állításait hatáskör hiányában nem vizsgálta.

Az alperes határozat szerint az, hogy a képviselő, valamint a szakmai érdekképviseleti szerve több beadvánnyal fordult az Alkotmánybírósághoz, álláspontja szerint az ügy érdemét nem befolyásolja.

Az alperesi hatóság - felperes azon sérelmére, hogy a közútkezelő a legnagyobb arányban a képviselő által üzemeltetett reklámtáblákkal szemben indított eljárást - úgy foglalt állást, hogy a közútkezelő által alkalmazott kiválasztási szempontok, azaz, hogy kivel szemben indított eljárást a közútkezelő, a közlekedési hatóság előtt nem ismertek, és ez a konkrét reklámtábla eltávolítására vonatkozó kérelem elbírálását nem befolyásolja.

Az alperes határozatában elfoglalt álláspontja szerint a reklámtábla alapvető célja a figyelemfelkeltése valamely esemény, vagy termék iránt, ezért az a Kkt. 12. § (3c) bekezdésében előírt tilalom hatálya alá esik, a statisztikai adatok figyelembevételét pedig a Kkt. nem teszi lehetővé.

Az alperes a II. fokú határozatában végezetül hivatkozott arra, hogy az I. fokú hatóság az ingatlan tulajdonjogával kapcsolatban semmilyen rendelkezést nem hozott.

Mindezek alapján az alperesi hatóság szerint az I. fokú hatóság határozata jogszerű, ezért annak helybenhagyásáról döntött, egyben határozatában megállapította, hogy az I. fokú közlekedési hatóság jogszerűen kötelezte a felperest arra, hogy a közútkezelő által befizetett 20.800.-Ft eljárási díjat a közútkezelő részére térítse meg, valamint 100.000.-Ft bírságot az I. fokú közlekedési hatóság részére fizessen meg.

Az alperesi egybefoglalt határozattal szemben a **felperes keresetet terjesztett elő** a ... Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál. Felperes álláspontja szerint az alperes perbeli határozata megalapozatlan és jogszabálysértő.

Álláspontja szerint a Kkt. 42/A. § (1) bekezdésének a) pontja meghatározza a közútkezelő jogkörét, melyen nem terjeszkedhet túl, hiszen nyilvánvaló, hogy a közútkezelő nem gyakorolhat jogköröket az egyes útszakaszokról korlátlan távolságon belül. Álláspontja szerint az alperes a fentieket nem vette figyelembe, sőt gyakorlatilag nem is foglalt állást a közútkezelő jogkörének kérdésében, hiszen határozatában csupán a perbeli tábla nagyságára (nevezetesen, hogy 4 m²-nél nagyobb), illetve általánosságban arra hivatkozik, hogy a Kkt. és a Kormányrendelet tartalmaznak a reklámtáblákra vonatkozó rendelkezéseket. Mindezek alapján az alperes a közútkezelő jogkörének kérdését érdemben nem vizsgálta, a fellebbezésben a hatáskör hiányára vonatkozó felperesi észrevételre tényszerűen nem reagált, arra vonatkozóan csupán általános megállapításokat tett, holott a hatáskör kérdése elsődleges az ügy elbírálása kapcsán.

Felperes sérelmezte, hogy az alperes szintén nem reagált érdemben a fellebbezésben foglalt azon felperesi hivatkozásra, miszerint a perbeli reklámtábla bontása a 37/2007. (XII.13.) ÖTM rendelet 1. sz. melléklete értelmében csak bontási engedély birtokában rendelhető el, vagyis a bontás elrendelésére, illetve annak engedélyezésére kizárólag a területileg illetékes önkormányzat építésügyi hatósági osztálya illetékes, amely szintén komoly illetékességi, hatásköri aggályokat vet fel.

A kereset szerint az alperesi határozat a felperes és a reklámtábla tulajdonosa közötti polgári jogi jellegű kapcsolat minősítése vonatkozásában az alperes indokolási kötelezettségét megszegte, hiszen csupán általánosságban reagált a fellebbezésben foglaltakra, azonban arra vonatkozóan nem adott iránymutatást, hogy a felperes által hivatkozott ellentmondásos helyzet miként oldható fel a polgári jog szabályai szerint, hiszen még amennyiben a felperes fel is mondaná a hivatkozott bérleti szerződést, a tábla akkor sem kerülne a tulajdonába és afölött a tulajdonos hozzájárulása nélkül akkor sem rendelkezhetne.

A perbeli tábla figyelemelterelésre való alkalmassága körében felperes előadta, hogy az alperes nem támasztotta alá semmivel azon megállapítását, miszerint a perbeli tábla nem tartalmaz kizárólag a közlekedés biztonságát elősegítő közérdekű tájékoztatást sem. Hivatkozott arra, hogy az alperes fellebbezésben foglalt indokokat egyoldalúan figyelmen kívül hagyta és pusztán szubjektív megítélés alapján megállapította, hogy a tárgyi reklámhordozó az ... autópályáról jól látható, így alkalmas az autópályán közlekedők figyelmének elterelésére. Hivatkozott arra, hogy a keresetéhez ... sorszámom mellékelt fényképfelvételek tanúsága szerint a perbeli tábla a közlekedés biztonságát elősegítő tájékoztatást tartalmaz, hiszen útbaigazítással szolgál az autósok részére arra vonatkozóan, hogy az **A.** nevű üzlet melyik autópálya lejárón keresztül közelíthető meg. Álláspontja szerint az alperes pusztán saját szubjektív értékítéletére alapozva határozta meg, hogy a perbeli tábla az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas, holott a felperes által hivatkozott baleseti statisztikák értelmében az útmenti irányító táblák nem jelentenek baleseti kockázatot (sőt a közlekedők tájékoztatását, útbaigazítását szolgálják), és

egyébként sem tulajdonítható nekik komolyabb figyelemelterelő hatás, mint a közlekedéssel természetszerűen együttjáró egyéb jelenségeknek.

A felperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az **Á.** Zrt. legnagyobb arányban a képviselő által üzemeltetett táblákkal kapcsolatban indított hatósági eljárást, olyan útszakaszokon is, ahol azonos feltételek mellett még legalább 3-4 másik cég reklámtáblája áll, mely felveti annak a gyanúját is, hogy a hatósági eljárás során az egyenlő bánásmódra vonatkozó elvárások nem teljesülnek, mely súlyos alkotmányossági kérdéseket is felvet. Ehhez kapcsolódóan keresetéhez ... sorszámom mellékelt fényképek tanúsága szerint az autópályán számos olyan tábla is található a közterület autópályához tartozó szakaszán, melyek egyértelműen kereskedelmi hirdetéseket tartalmaznak, csupán látszólag szolgálják a közlekedés biztonságát. Mindezek alapján alapos oka van feltételezni, hogy az alperes és az **Á.** Zrt. perbeli eljárása arra irányul, hogy kiszorítsa az általa bérbeadott reklámtáblák vonatkozásában a konkurenciát az autópálya környékén található egyéb táblák eltávolításával.

Álláspontja szerint a Ket. 2. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott egyenlő bánásmód elve olyan feltétlen érvényesülést kívánó követelmény, amelynek érvényesítése az alperesnek is kötelezettsége, ezért ezzel kapcsolatos felelősségét nem háríthatja el az ügy érdemi kivizsgálása nélkül. Álláspontja szerint a perbeli eljárásban az alperes - saját felelősségét elhárító, gondatlan - magatartása miatt az egyenlő bánásmód követelménye súlyosan sérült. Hivatkozott arra, hogy a felperes **R.** Kft.-től származó ismeretei szerint ugyanis az egyes eljárások koncepciózusan a **R.** Kft. által üzemeltetett táblák ellen irányulnak.

A felperes keresetében - az alkalmazandó jogszabályok értelmezése, alkotmányjogi minősítésük, alkotmányossági aggályok körében - hivatkozott arra, hogy fellebbezésében előadottak álláspontja szerint az eljárás jogi megítélését alapvetően más megvilágításba helyezik, hiszen megkérdőjelezzik az ügy elbírálása érdekében hivatkozott jogszabályok alkotmányosságát, az alkalmazandó jogszabályok alkotmányossága pedig előkérdés az ügy elbírálása szempontjából. Hivatkozott arra, hogy az alperes az alkalmazandó jogszabályhelyek Alaptörvénybe ütközése kapcsán egyoldalúan elzárkózott a hivatkozott kérdések feltárásától, illetve az eljárás felfüggesztésétől, ezúttal „hatáskör hiányára” hivatkozva, mely szintén azt bizonyítja, hogy a tényállás feltárási kötelezettségének nem tett eleget.

A felperes álláspontja szerint a fellebbezésében részletesen feltárta, hogy a perbeli határozat (döntően az annak alapjául szolgáló jogszabályok Alaptörvény-ellenességének betudhatóan) súlyosan sérti a felperes tulajdonhoz fűződő jogait, hiszen durván beavatkozik az ingatlan-piaci viszonyokba, a felperes ingatlanának értékét csökkenti, a felperest súlyos és méltánytalan költségekkel terheli meg, ráadásul számára komoly bevételkiesést okoz. A felperes álláspontja szerint ebben a körben az alperesi hatóság a tényállás feltárással kapcsolatos kötelezettségének nem tett eleget. Hivatkozott arra, hogy az alperes által a határozatában foglaltakból arra lehet következtetni, hogy még a tulajdonhoz fűződő jogok megsértésével kapcsolatos felperesi érveket sem értette a hatóság, ugyanis összességében felperes azt sérelmezte, hogy a határozat a felperes tulajdoni jogainak megsértését idézi elő, nem pedig azt, hogy az ingatlan tulajdonjogáról rendelkezett.

Hivatkozott arra, hogy a perbeli ügyben a jogszabályi háttér és a tényállás jóval összetettebb annál, mintsem, hogy egyetlen jogszabályhely alapján el lehessen bíráltni, az alperes azonban a felperes érveit figyelmen kívül hagyva a perbeli tényállásra egyszerűen csak „ráhúzta” a Kkt. 12. § (3c) bekezdését, 46/G. §-át, illetve Kormányrendelet 3. § (2c) bekezdését, azokat szigorúan, szó szerit értelmezte, és minden ezeknek ellentmondó jogi értelmezés lehetőségét eleve kizárta.

Álláspontja szerint az alperes perbeli határozatának meghozatala során megsértette a Ket. 2. § (1)-(3) bekezdését, illetve a Ket. 50. § (1) bekezdését, mivel az alperes eljárása során az egyenlő bánásmód követelményét nem tartotta meg, a tényállást nem tárta fel kellőképpen, a határozatát megalapozatlan tényállásra alapította, illetve a határozat alapjául szolgáló jogszabályokat nem megfelelően, sőt, kirívóan okszerűtlenül értelmezte.

Felperes álláspontja szerint az alperes perbeli végzésében az eljárás felfüggesztésére irányuló kérelmét megalapozatlanul utasította el, hiszen annak elbírálása szempontjából a **R.** Kft. alkotmányjogi panaszának elbírálása előkérdésnek minősül, hiszen a hivatkozott indítvány hivatott a határozat alapjául szolgáló jogszabályok Alaptörvény-ellenességének kérdését tisztázni.

Álláspontja szerint a Kkt. 42/A. § (1) bekezdésének a) pontja meghatározza a közút kezelőjének hatáskörét, melynek tanúsága szerint a közút kezelőjének nem is lett volna hatásköre a jelen eljárás megindítását kezdeményezni, melyet az alperes figyelmen kívül hagyott és ez szintén határozatának jogellenességét támasztja alá.

Felperes álláspontja szerint a Kkt. 12. § (3c) bekezdése, illetve a Kormányrendelet 3. § (2) bekezdésének c) pontja téves értelmezése alapján minősítette az alperes a perbeli tábla fennmaradását jogellenesnek.

Álláspontja szerint az eljárás jogilag aggályos továbbá azért is, hogy az alperes perbeli határozatát és végzését azonos határozatszámra hozta meg, és a jogorvoslati kioktatás nem felel meg a jogszabályoknak, hiszen a keresetet nem az illetékes Törvényszékhez, hanem az illetékes Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz kell benyújtani.

Mindezek alapján kérte a bíróságot, hogy az alperesi hatóság határozatát és végzését elsődlegesen helyezze hatályon kívül, másodlagosan, amennyiben elsődleges kérelem teljesítésére nincs mód, úgy helyezze hatályon kívül és az I. fokú hatóságot kötelezze új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára.

A felperes keresetében ezen kívül kérte az eljárás felfüggesztését a perbeli jogszabályhelyek Alaptörvény-ellenességének megállapítása érdekében azzal, hogy a bíróság a polgári perrendtartásáról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 155/B. § alapján az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezze. Ebben a körben hivatkozott arra, hogy a jelen perbeli vitás kérdéseket ugyanis álláspontja szerint jelentős részben a jelenleg hatályos jogszabályi környezet hívta életre, hiszen jogszabályi szinten nincsenek definiálva lényeges fogalmak, mely veszélyezteti a jogalkalmazás egységességét. Nincs ugyanis egyértelműsítve, hogy konkrétan mi miért értendő a közlekedés biztonságát

elősegítő közérdekű tájékoztatásnak, vagy milyen hirdetés minősül a közlekedők figyelmének elterelésére alkalmasnak.

A felperes keresetére az alperes 2013. április 29. napján kelt nyilatkozatot (ellenkérelmet) terjesztett elő.

Alperes álláspontja szerint a felperes által sérelmezett II. fokú határozatot hozó hatóság az irányadó jogszabályi rendelkezések figyelembevételével járt el, azaz jogszabálysértés nem történt.

Álláspontja szerint a felperes félreértelmezi a közútkezelő szerepét jelen ügyben, amennyiben azt a Kkt. 42/A. § (1) bekezdés a) pontjához köti. A Kkt. 42/A. § (1) bekezdés a) pontja arról rendelkezik, hogy amennyiben egy építményt a közút tengelyétől 50, vagy 100 m-re akarnak elhelyezni, ahhoz a közút kezelőjének hozzájárulása kell. Jelen ügyben azonban ezen körülmények nem álltak fenn, így a közútkezelői hozzájárulásra sem volt szükség. Hivatkozott arra, hogy a Kormányrendelet 3. § (3) bekezdése a közút kezelőjének feladatul írja elő, hogy szólítsa fel az ingatlan tulajdonost a reklámtábla eltávolítására határidő tűzésével. Amennyiben e határidő eredménytelenül telik el, a közútkezelő a közlekedési hatóság eljárását kezdeményezi. Megállapítható tehát, hogy a közútkezelő ezen eljárásokban ügyfélként vesz részt, és felperes állításával ellentétben e körben nem rendelkezik semmilyen hatósági, vagy szakhatósági jogkörrel. Az alperes szerint az ÖTM rendelet alkalmazása kapcsán felhívja a figyelmet arra, hogy a felperes összetéveszti a konkrét bontási engedélyezési eljárást a Kkt. 12. § (4) bekezdése szerinti reklámtábla eltávolítására való kötelezéssel. Hivatkozott arra, hogy az I. fokú és a II. fokú közlekedési hatóság tehát csupán a jogellenesen kint lévő reklámtáblák eltávolítását írja elő, azaz a bontás mikéntje kapcsán nem tartalmaz/tartalmazhat rendelkezést a jogerős határozat. Ugyanakkor megjegyezte, hogy az I. fokú határozat felhívta a felperes figyelmét a reklámtábla eltávolítása során alkalmazandó építésügyi hatósági jogszabályi figyelembevételére.

Az alperes nyilatkozatában hivatkozott arra, hogy továbbra is fenntartja, hogy a nem felperes tulajdonában lévő reklámtábla eltávolítását a polgári jog szabályai szerint lehet rendezni. Ennek körében hivatkozott a Ket. 5. § (3) bekezdésére, amely értelmében jogszabály hiányában a hatóságnak a határozat végrehajtásához kapcsolódó további iránymutatási kötelezettsége nem volt, különös tekintettel arra, hogy a hatóság polgári jogi jogvitát nem bírálhat el.

Alperes nyilatkozatában hivatkozott arra, hogy amint az iratanyagban lévő fényképen is látható, a felperes ingatlanán elhelyezkedő tábla egyértelműen reklámot - áruház megközelítésére vonatkozó információt - tartalmaz, ami vitathatatlanul alkalmas a közlekedők figyelmének elterelésére. Ezt támasztja alá az Alkotmánybíróság 668/B/1996. számú AB határozata is. Amely tartalmazza, hogy a reklám lényegéhez tartozik a figyelemfelkeltés, hiszen minden reklám értelme az, hogy a benne foglalt információnak ösztönző hatása legyen. Ez az ösztönzés pedig nyilvánvalóan a figyelemfelkeltés útján realizálódik, a reklám így, az érdeklődést felkeltő hatásánál fogva alkalmas arra, hogy másról elterelje a figyelmet. Ebből kifolyólag felperes azon hivatkozása, hogy a perbeli reklámhordozó nem alkalmas az autópályán közlekedők figyelmének elvonására, s az, hogy

a figyelemelterelésre való alkalmasság szubjektív értékítéleten alapul, nyilvánvalóan helytelen.

Alperes ellenkérelmében előadta, hogy a közútkezelő felszólítási és eljárási kezdeményezési kötelezettségét a Kormányrendelet írja elő. Az I. fokú hatóság az eljárásban csakis a közútkezelő kérelmében megjelölt reklámtábla vonatkozásában jár el. Sem az I. fokú, sem a II. fokú hatóságnak nincs információja arról, hogy a közútkezelő mely ingatlan tulajdonosoknak küldött további tábla eltávolítására vonatkozó további felszólítást. A Ket. 2. § (1)-(2) bekezdésében szabályozott egyenlő bánásmód követelményének megtartását csakis az adott hatósági eljárásban lehet vizsgálni. Ebből következően az egyenlő bánásmód Ket. szerinti követelményének érvényesülése a közútkezelő - a hatósági eljárást megelőző - cselekményei kapcsán nem értelmezhető.

Az alperes ellenkérelmében hivatkozott arra, hogy a vonatkozó jogszabályokkal összefüggő alkotmányjogi panasz miatti eljárás kapcsán, hogy a hatóságnak nem állt módjában emiatt felfüggeszteni a hatósági eljárást. Az Alkotmánybíróság utólagos normakontroll keretében végzett folyamatban lévő eljárása nem érinti a hatályban lévő jogszabályok alkalmazhatóságát. Ebből következően a hatóságnak alkalmaznia kell a vonatkozó hatályos jogszabályok imperatív rendelkezéseit. Megállapítható tehát, hogy az ügy érdemi eldöntése nem függ ezen kérdés elbírálásától, így a hatósági eljárás felfüggesztésének nem lehet alapja, amelyet alátámaszt a Ket. 32. §-ához fűzött kommentár is.

Az alperes ellenkérelmében foglaltak szerint a hatóság jogalkalmazó szerv, s mint ilyen kötve van a hatósági eljárás idején hatályos jogszabályokhoz és az azokban foglalt imperatív előírásokhoz. Ebből következően az ügyre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket köteles alkalmazni. A perbeli reklámtábla beleesett mind a Kkt. 12. § (3c) bekezdésébe, mind a Kormányrendelet 3. § (2) bekezdés c) pontjában foglalt szabályozás körébe, így az eltávolításra való kötelezés jogszabályi feltételei fennállnak. A hatóság számára értelmezhetetlen, hogy felperes milyen ettől eltérő jogi értelmezésre gondolt keresetében.

Az alperes ellenkérelmében hivatkozott arra, hogy a Ket. 73. § (3) bekezdése szerint a Ket. megengedi az egy okiratba foglalt határozatot és végzést. Hivatkozott arra, hogy az egy okiratba foglalt döntés végzés részében a jogorvoslatra való kioktatás valóban - tévesen - Törvényszéket tartalmaz, ugyanakkor hivatkozott arra, hogy emiatt felperest nem érte hátrány.

Az alperes nyilatkozatában kérte a bíróságot, hogy a felperes Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére vonatkozó - indítványát - utasítsa el, tekintettel a KGD2003.69. számú döntésre, amely szerint a tárgyalást nem lehet felfüggeszteni, ha az Alkotmánybíróság más indítványára fog dönteni a jogszabály alkotmányosságáról (1952. évi III. törvény 152. §, 1989. évi XXXII. törvény 38. §). Miután felperes a **R.** Kft. alkotmányjogi panaszára hivatkozva kéri a tárgyalás felfüggesztését, ezért az alperes álláspontja szerint a tárgyalás felfüggesztésének nincs helye.

A felperes 2013. június 12. napján kelt előkészítő iratában előadta, hogy az alperes 2013. április 29. napján kelt nyilatkozatában foglaltak megalapozatlanok.

Változatlanul fenntartotta, hogy a közútkezelő nem gyakorolhat jogköröket az egyes útszakaszoktól korlátlan távolságon belül, és mivel a Kkt. 42/A. § (1) bekezdése értelmében a közútkezelőnek az útmenti építményekkel kapcsolatos rendelkezési jogosultsága külterületén kívül kizárólag a közút tengelyétől számított 50, autópálya, autópálya és főútvonal esetében 100 m-en belül érvényes, ezért álláspontja szerint ez a táblák eltávolításával kapcsolatos feladatai, jogköre kapcsán is fennáll.

Álláspontja szerint az alperes továbbra sem adta indokát annak, hogy mit ért azon, hogy az ingatlan tulajdonos és a reklámhordozó tulajdonosa közötti jogviszony a polgári jog szabályai szerint rendezhető, csupán általánosságban hivatkozott arra, hogy „továbbra is fenntartjuk, hogy a nem felperes tulajdonában lévő reklámtábla eltávolítását a polgári jog szabályai szerint lehet rendezni”. Az alperes által előadottakkal ellentétben a fentiek nem az alperes tájékoztatási, hanem indokolási kötelezettségét érintik, hiszen az alperes nem oldotta fel azt az ellentmondást, hogy a felperes hogyan távolíthat el egy olyan táblát, amely nem tartozik a tulajdonába, így azzal nem is rendelkezhet.

Hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint az alperes alapvetően tévesen értékeli a perbeli tábla jellegét, hiszen az nem tekinthető reklámcélú hirdetőtáblának, ugyanis az döntően útbaigazító jellegű, mely az utazók tájékoztatását célozza, így nem tulajdonítható neki figyelemelterelő hatás, sőt a közlekedés biztonságát szolgáló információt nyújt. Álláspontja szerint az egyes táblák „figyelemelterelésére való alkalmassága” a jelenlegi jogszabályi környezetben kizárólag egyedi mérlegeléssel ítélni lehet, az alperes viszont nem tárta fel, hogy ezen mérlegelés során milyen szempontokat vett figyelembe, illetve mi alapján minősítette a hivatkozott táblákat a figyelem elterelésére alkalmasnak, mely szintén bizonyítja, hogy az alperes, illetve az I. fokú hatóság indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

A felperes előkészítő iratában foglaltak szerint változatlanul fenntartotta, hogy az általa becsatolt fényképek segítségével a felperes az egyenlő bánásmód követelménynek megsértését valószínűsítette, a közlekedési hatóságnak pedig a feladata nem csupán addig terjed, hogy „szolgai módon” a közútkezelő kezdeményezésére, annak akaratának megfelelően megindítsa az eljárásokat, hanem a közútkezelőtől beérkező kezdeményezések vizsgálatával biztosítani kell az egyenlő bánásmód követelményeinek megtartását. Álláspontja szerint a perbeli esetben az egyenlő bánásmód elve nem érvényesült.

Változatlanul fenntartotta, hogy a perbeli határozat tárgyát képező jogszabályi környezet jelentős alkotmányossági és értelmezési aggályokat vet fel, melyet az alperes nem vizsgált, és ez szintén határozatának megalapozatlanságát bizonyítja.

Változatlanul fenntartotta, hogy a perbeli - mérlegelési jogkörben hozott - határozatának meghozatala kapcsán az alperesnek mérlegelnie kellett volna azt is, hogy döntésével tulajdonhoz való jogot, illetve jogos érdeket sért, melyet figyelmen kívül hagyott arra hivatkozva, hogy az ingatlan tulajdonjogával kapcsolatos rendelkezést nem hozott.

Álláspontja szerint az alperes által előadottakkal ellentétben a perbeli határozat alapjául szolgáló tényállásból eredően az ügyben kizárólag mérlegelési jogkörben lehet határozni

(hiszen a perbeli tábla figyelemelterelésre való alkalmassága nyilvánvalóan csak egyedi mérlegelés alapján állapítható meg), vagyis az alperes által előadottakkal ellentétben nem állapítható meg egyértelműen, hogy „a perbeli reklámtábla beleesett mind a Kkt. 12. § (3c) bekezdésébe, mind a Kormányrendelet 3. § (2c) pontjában foglalt szabályozás körébe”.

A felperes előkészítő iratában változatlanul fenntartotta, hogy a perben alkalmazandó jogszabályok Alaptörvény-ellenességének kivizsgálása, illetve megállapítása érdekében a bíróság az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezze. Kérelme alátámasztása érdekében ... sorszámon 2013. június 12-én kelt előkészítő iratához csatolta a képviselő 2012. szeptember 19. napján kelt, az Alkotmánybírósághoz benyújtott nyilatkozatát, melyben az alkotmányjogi panasz előterjesztését követő jogszabályváltozásokra tekintettel kifejtette a hivatkozott jogszabályok Alaptörvény-ellenességével kapcsolatos álláspontját. Hivatkozott arra, hogy a felperes a beadványban előadottakkal egyetért és azokkal egyező indokok alapján kéri jelen eljárás felfüggesztését és az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését.

A felperes előkészítő iratára **az alperes 2013. június 19. napján kelt nyilatkozatot terjesztett elő**, amelyben előadta, hogy továbbra is fenntartja, hogy felperes félreértelmezi a közútkezelő szerepét jelen ügyben, amennyiben azt a Kkt. 42/A. (1) bekezdés a) pontjához köti. Felperes érvelésével ellentétben az e körben irányadó szabályozást a reklámtáblák, reklámhordozók és egyéb reklámcélú berendezések közutak melletti elhelyezésének részletes szabályairól szóló 224/2011. (X.21.) Kormányrendelet 3. § (3) bekezdése tartalmazza. Hivatkozott arra, hogy a közútkezelőnek a Kormányrendelet írja elő feladatuk, hogy szólítsa fel az ingatlan tulajdonost a reklámtábla eltávolítására határidő tűzésével. Amennyiben a határidő eredménytelenül telik el, a közútkezelő a közlekedési hatóság eljárását kezdeményezi. A közútkezelő ezen eljárásokban - felperes állításával ellentétben e körben - nem rendelkezik semmilyen hatósági, vagy szakhatósági jogkörrel.

Hivatkozott arra továbbá, hogy a Ket. 5. § (3) bekezdése értelmében jogszabály előírhatja a jogi képviselővel eljáró ügyfél esetében a hatóság tájékoztatási kötelezettségét. Ilyen jogszabály hiányában azonban a hatóságnak a határozat végrehajtásához kapcsolódó további iránymutatási kötelezettsége nem volt, különös tekintettel arra, hogy a hatóság polgári jogi jogvitát nem bírálhat el.

Alperes hivatkozott továbbá arra, hogy az iratanyagban lévő fényképeken is látható, hogy a felperes ingatlanán elhelyezkedő tábla egyértelműen reklámot - áruház megközelíthetőségére vonatkozó információt - tartalmaz. Ennek kapcsán ismételt hivatkozott az Alkotmánybíróság 668/B/1996. számú AB határozatára.

Az egyenlő bánásmód vonatkozásában előadta, hogy a közútkezelő felszólítási és eljárás kezdeményezési kötelezettségét a Kormányrendelet írja elő. Az I. fokú hatóság az eljárásban csakis a közútkezelő kérelmében megjelölt reklámtábla vonatkozásában jár el. Sem az I. fokú, sem a II. fokú hatóságnak nincs információja arról, hogy a közútkezelő mely ingatlan tulajdonosoknak küldött tábla eltávolítására vonatkozó felszólítást. Fenntartotta, hogy a Ket. 2. § (1)-(2) bekezdésében szabályozott egyenlő bánásmód követelményének megtartását csakis az adott hatósági eljárásban lehet vizsgálni. Hivatkozott továbbá arra, hogy a peres eljárás az ... számú határozat jogszerűségének,

vagy jogszerűtlenségének megállapítására irányul, nem pedig arra, hogy a közútkezelő egyéb esetekben milyen rendszer szerint szólítja fel az ingatlan tulajdonosokat a Kkt. 12. § (3c) bekezdésébe ütköző reklámtáblák eltávolítására.

Alperes nyilatkozatában elfoglalt álláspontja szerint a Kormányrendelet 3. § (3) bekezdése, valamint 4. § (1) bekezdése alapján amennyiben a reklámtáblával érintett ingatlan tulajdonosa önkéntesen nem távolítja el a Kkt. rendelkezéseibe ütköző reklámtáblát, abban az esetben a hatóságnak eljárási kötelezettsége van a közútkezelő kezdeményezése alapján. Ez azt jelenti, hogy amennyiben a reklámtábla a Kkt. rendelkezéseibe ütközik, úgy az eltávolításra való kötelezést a hatóság köteles kiadni, azaz arról nem mérlegelés körében születik döntés. Ebből következően felperes erre vonatkozó érvelése minden alapot nélkülöz.

Az alperes álláspontja szerint a határozat meghozatala előtt a tényállást a hatóság megfelelően tisztázta. Ez támasztja alá a bíróság részére korábban megküldött iratanyag is, amelyből megállapítható, hogy a hatóság eljárási cselekményeivel feltárta a perbeli reklámtábla összes olyan paraméterét, amely az ügy szempontjából relevanciával bír.

Mindezekre tekintettel az alperes álláspontja szerint a hatóság a jogszabályokban foglaltaknak megfelelően járt el, jogszabálysértés nem történt, ezért kérte a bíróságot, hogy felperes keresetét utasítsa el és marasztalja perköltségben.

A bíróság rögzíti, hogy a képviselő a bíróság előtt folyamatban lévő perbe a felperes pernyertességének előmozdítása érdekében engedélyezését kérte. A bíróság a képviselő beavatkozását a perbe a felperes pernyertességének az előmozdítása érdekében ... sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt I. sorszámú végzésében engedélyezte.

A képviselő (beavatkozó) 2013. július 29. napján kelt beadványában előadta, hogy álláspontja szerint a felperes kereseti kérelmében foglaltak megalapozottak, melyre tekintettel a felpereshez csatlakozva kérte a bíróságot, hogy a felperes kereseti kérelmében foglaltaknak megfelelően határozzon, illetve az ügyben az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezze és az eljárást függessze fel.

Beavatkozó hivatkozott arra, hogy a szakmaiatlan, előkészítetlen és Alaptörvénybe ütköző szabályozás teremtette jogszabályi környezet az általa képviselt társaságot tarthatatlan helyzetbe sodorta, hiszen míg 2010. évben 14 alkalmazottat foglalkoztattak, addig mára csak 5 munkavállalójuk maradt. Különösen méltánytalannak és Alaptörvény-ellenesnek tartja, hogy bár 20 éve különféle táblák telepítéséből és fenntartásából, bérbeadásából él, ez a munkájuk, ehhez értenek, ebben az ágazatban rendelkeznek kialakult üzleti kapcsolatokkal, mégis a jogalkotó egyetlen tollvonással jogellenessé nyilvánította gyakorlatilag teljes tevékenységüket, melyet korábban évtizedekig jogszerűen gyakorolhattak.

Beavatkozó álláspontja szerint a perbeli határozat alapjául szolgáló jogszabályi környezet a vállalkozás szabadsághoz fűződő jogaikat lényegesen sérti, ezen kívül tulajdonhoz fűződő jogaikat is hátrányosan érinti, hiszen elképzelése sincs, hogy mit is kezdjenek a több száz út mentén elhelyezett reklámtábláikkal, amennyiben a közigazgatási hatóságok mind a

perbelihez hasonlóan értelmezik a hivatkozott jogszabályokat. Hivatkozott arra, hogy a vállalkozás szabadságához álláspontja szerint hozzátartozik az is, hogy az egyes vállalkozások számára kiszámítható jogszabályi környezetet kell biztosítani gazdasági tevékenységük folytatásához, melyre alapozva az egyes tábláik kihelyezésekor beruházási adókedvezményt vettek igénybe. Hivatkozott arra, hogy az Alaptörvény elvileg védi a vállalkozás szabadságát és biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit, azonban álláspontja szerint a hivatkozott jogszabályi környezet lehetőséget teremt a hatósági jogalkalmazó szervek számára, hogy egyes társaságokat mások előnyére hátrányosan, tisztességtelenül megkülönböztessenek. Hivatkozott arra, hogy tudomásuk szerint ugyanis a közigazgatási hatóság egyetlen olyan esetben sem indított eljárást, ahol közvetlenül az út mellett található reklámtáblán a közlekedés biztonságát szolgáló felirat mellett például valamely biztosító, vagy gumigyártó cég hirdetése is szerepelt. Ezen okból kifolyólag indítványozta, hogy a bíróság nyilatkoztassa meg az **Á.** Zrt-t a fentiek vonatkozásában, vagyis, hogy az ... számú gyorsforgalmi út mellett, illetve a ... Megyei gyorsforgalmi utak mentén mely társaságok által üzemeltetett táblák eltávolítása vonatkozásában kezdeményezett eddig eljárást a közlekedési hatóságnál. Álláspontja szerint a társaság táblái nem alkalmasak a közlekedők figyelmének elterelésére, hanem a közlekedés biztonságát elősegítő közérdekű tájékoztatást tartalmaznak. Hivatkozott továbbá arra, hogy alkotmányossági aggályokat vet fel álláspontja szerint, hogy bár a hivatkozott jogszabály reklámtáblákat érintő módosítása 2011. január 1-jén lépett hatályba, azonban annak 12. §-a az azóta eltelt kb. 2 és fél év során négy változáson is keresztül ment, holott a jogbiztonság elve megkívánja egyrészt a jogszabályok bizonyos mértékű változatlanságát, másrészt azt, hogy a jogalkalmazónak az egyes módosítások előtt kellő idejük maradjon felkészülni a jogszabály-módosításokra azért, hogy magatartásukat mindig a hatályos jogszabályi környezethez tudják igazítani. Hivatkozott arra, hogy a szabályozás a főútvonalak melletti reklámtáblák közül 2011. októberében előbb szabálytalannak és jogellenesnek nyilvánít minden 4 m²-nél nagyobb reklámtáblát, majd 2013. júliusában egyszer csak szabályosnak nyilvánítja a 2010. előtt kihelyezett 12 m²-es reklámtáblákat.

Hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a Kormányrendelet mára már egyáltalán nincs összhangban az 1998. évi I. törvénnyel, mely szintén jelentős alkotmányossági aggályt vet fel. Mindezekre tekintettel különösen indokolt a jelen eljárás felfüggesztése mellett az Alkotmánybíróság eljárásának a kezdeményezése, mert a per tárgyát képező jogszabályhely a határozat meghozatala óta is változott, vagyis nem a jogszabályhely jelenlegi változatának Alaptörvény-ellenessége a kérdés (melyre a **R.** Kft. alkotmányjogi panasz is irányul), hanem a határozat meghozatalakor hatályos jogszabályváltozat alkalmazhatósága, melyre várhatóan a társaság kezdeményezésére folyamatban lévő eljárás nem fog választ adni.

Beavatkozó hivatkozott továbbá arra, hogy szintén az alkalmazandó jogszabályi környezet Alaptörvény-ellenességét támasztja alá, hogy nem került egyértelműen definiálásra a „közvetlenül a közút mellett” kategória, de ugyanannyira szubjektív és megfoghatatlan a „kizárólag a közlekedés biztonságát elősegítő közérdekű tájékoztatás” fogalma is, melyek értelmezése egyaránt döntő jelentőségű a jogszabály alkalmazása kapcsán, viszont a fentiek vonatkozásában semmilyen hivatalos értelmezés nem született.

A bíróság rögzíti, hogy **a felperes 2013. szeptember 18. napján kelt beadványában** kérte, hogy a bíróság rendeljen ki igazságügyi közlekedés-biztonsági szakértőt annak eldöntése érdekében, hogy a perbeli tábla egyrészt a közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas-e, másrészt nyújt-e a közlekedés biztonságát elősegítő tájékoztatást, vagy reklámcélokat szolgál.

Az **alperes 2013. október 17. napján kelt beadványában** tájékoztatta a bíróságot a ... Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ... számú ítéletének a csatolásával arról, hogy hasonló tényállás mellett a felperes (ingatlan tulajdonos) keresetének az elutasítására került sor.

Az **alperes 2013. október 24. napján kelt nyilatkozatában** előadta, hogy a reklámtáblák figyelemelterelésre való alkalmassága nem tévesztendő össze a konkrét figyelemeltereléssel. Fenntartva a korábbi nyilatkozataiban foglaltakat előadta, hogy míg a figyelem elterelésre való alkalmasság a reklám objektív - Alkotmánybíróság által is megállapított - ismérveiből következik, addig a konkrét figyelemelterelés megvalósulása, vagy annak elmaradása az egyének szubjektív értékélésén múlik. Ebből következően nem tartja indokoltnak az igazságügyi szakértő kirendelését miután a szakértő is csupán a saját benyomásairól tudna beszámolni a reklám figyelemelterelése kapcsán. Hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint tehát a reklámtábla figyelemelterelésre való alkalmasságának vizsgálata nem szakkérdés, tekintettel arra, hogy az egyes reklámok eltérően hatnak a különböző személyekre. Ezen túlmenően a közlekedési területeken végzett szakértői tevékenység folytatásának részletes feltételeiről, valamint a bejelentésre és a nyilvántartás vezetésére vonatkozó részletes eljárási szabályokról 14/2010. (II.5.) Korm. rendelet 3. § a) pontja szerint a reklámtábla figyelemelterelésre való alkalmasságának vizsgálata nem tartozik a közlekedési szakértő tevékenységébe.

A **felperes 2013. november 13. napján kelt előkészítő iratában** előadta, hogy az alperes által becsatolt bírósági ítéletnek a per eldöntése szempontjából nincs relevanciája, hiszen a felperes nem ugyanazon hivatkozásokra alapozta keresetét, és a tényállás is jelentősen eltér, másrészt mivel Magyarországon nincs precedensjog, ezért a bíróságot a ... Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete, jogi álláspontja nem köti. Továbbra is fenntartotta, hogy szakértő kirendelésére vonatkozó felperesi indítvány teljesítése indokolt és szükséges, hiszen a perbeli tábla figyelemelterelésre való alkalmassága kizárólag az ügy egyedi sajátosságai alapján dönthető el, arra is tekintettel, hogy a hivatkozott tábla kapcsán felmerül, hogy annak tartalma a közlekedés biztonságát elősegítő tájékoztatásnak minősíthető-e, mely szintén szakkérdés. Előadta továbbá, hogy az alperes a 14/2010. (II.5.) Korm. rendelet fogalom-meghatározásának téves interpretálásával annak valótlan látszatát kelti, hogy a hivatkozott kérdések nem tartoznak szakértői kompetenciába, holott a hivatkozott rendelet célja nem annak meghatározása, hogy egy perben mi minősülhet szakkérdésnek, hanem hogy ki milyen feltételekkel, milyen eljárás keretében szerezhet szakértői jogosultságot.

A felperes keresete nem megalapozott.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339. § (1) bekezdése szerint a bíróságnak csak jogszabálysértés esetén van lehetősége a

közigazgatási határozat hatályon kívül helyezésének, és szükség esetén a közigazgatási szerv új eljárásra kötelezésére.

A Kkt. 48.§ (3) bekezdés a) pontjának 31. alpontja szerint *„Felhatalmazást kap a Kormány, hogy a reklámtábláknak, a reklámhordozóknak és egyéb reklámcélú berendezéseknek a közutak melletti elhelyezésére és eltávolítására vonatkozó részletes szabályokat.”*

A Kkt. 12. § (3) bekezdése értelmében *„A gépjárművek közlekedésére szolgáló közút területén, a felett és mellett - a közúti jelzőtáblák megtervezésének, alkalmazásának és elhelyezésének követelményeiről szóló miniszteri rendeletben meghatározott területen belül - nem lehet olyan jel, jelzés, egyéb tárgy és berendezés, amely a közúti jelzésekkel - azok alakjával, színével - összetéveszthető, a láthatóságot akadályozza, alkalmas arra, hogy a közlekedők figyelmét elterelje, vagy a közlekedés biztonságát egyéb módon veszélyezteti.”*

A Kkt. 12. § (3a) bekezdése értelmében *„Nem lehet továbbá reklámtábla, reklámhordozó és egyéb reklámcélú berendezés lakott területen*

a) a gépjárművek közlekedésére szolgáló közút területén, a közút úttesten kívüli burkolatlan területe kivételével,

b) a gépjárművek közlekedésére szolgáló közút felett, annak műtárgyán, tartozékán, a járda, a gyalogút, valamint a kerékpárút kivételével.”

A Kkt. 12. (3b) bekezdése értelmében *„Nem lehet továbbá reklámtábla, reklámhordozó és egyéb reklámcélú berendezés a közvilágítási-, villany-, telefonoszlopon, függetlenül attól, hogy a közvilágítási-, villany-, és telefonoszlop a közút úttesten kívüli burkolatlan területén, járdán, gyalogúton vagy kerékpárúton helyezkedik el.”*

A Kkt-nek az eljárás megindításakor hatályos, illetve az I. fokú határozat meghozatalakor irányadó 12. § (3c) bekezdés rendelkezései szerint *„A gépjárművek közlekedésére szolgáló közút lakott területen kívüli szakasza mellett nem lehet az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas reklámtábla, reklámhordozó vagy egyéb reklámcélú berendezés. A tilalom nem vonatkozik az üzemanyagtöltő állomások területén elhelyezett cégjelzésre, és üzemanyagárakat tartalmazó táblákra, az építményeken, az építmények telkén elhelyezett olyan feliratra, amelyek az építményben működő cég nevét, jelét (piktogramját), vagy tevékenységét jelzik, továbbá azokra a - közvetlenül a közút mellett elhelyezett - berendezésekre, amelyek kizárólag a közlekedés biztonságát elősegítő közérdekű tájékoztatást tartalmaznak.”*

A Kkt-nek az eljárás megindításakor hatályos, illetve az I. fokú határozat meghozatalakor irányadó 12. § (4) bekezdése szerint a *„közlekedési hatóság annak az ingatlannak - az ingatlan-nyilvántartás szerinti - tulajdonosát, amelynek területén a (3)-(3c) bekezdésekben megállapított tilalmat megszegik, a jel, jelzés, reklámtábla, reklámhordozó, reklámcélú berendezés vagy egyéb tárgy eltávolítására és 100 000 forinttól 500 000 forintig terjedő bírság fizetésére kötelezi. A bírság ismételten is kiszabható.”*

A Kkt. 46/G. §-a szerint *„Az e törvénynek az egyes közlekedési tárgyú törvények módosításáról szóló 2012. évi CXIX. törvénnyel megállapított 12. § (3)-(3c) bekezdése*

szerinti tilalommal érintett jelet, jelzést, egyéb tárgyat, berendezést, reklámtáblát, reklámhordozót és egyéb reklámcélú berendezést 2012. szeptember 30-ig el kell távolítani."

A Kormányrendelet 1. §-a szerint *„E rendelet alkalmazásában reklámtáblának, reklámhordozónak és egyéb reklám célú berendezésnek (a továbbiakban: reklám célú berendezés) minősül minden olyan jel, jelzés vagy bármely tárgy, a KRESZ jelzőtábláinak kivételével, amely a gazdasági reklámtevékenység alapvető feltételeiről és egyes korlátairól szóló 2008. évi XLVIII. törvényben meghatározott gazdasági reklámnak minősül, vagy célja, hogy a közúton és a közforgalom számára el nem zárt magánúton közlekedőket bizonyos ideológiák, elvek, értékek, elképzelések támogatásáról vagy elutasításáról meggyőzze."*

A Kormányrendelet 3. § (2) bekezdése szerint *„Jogellenes azon reklám célú berendezés a kihelyezés időpontjától függetlenül,*

a) amely közvilágítási-, villany- és telefonoszlopon került elhelyezésre, tekintet nélkül azok közúthoz viszonyított helyzetére,

b) amely a közút területén, a közút felett, az út műtárgyán, az út tartozékán került elhelyezésre, a közút úttesten kívüli burkolatlan területe, a járda, a gyalogút és a kerékpárút kivételével,

c) amely a közút lakott területen kívüli szakasza mellett a közút tengelyétől számított ötven méteren, autópálya, autóút és főútvonal esetében száz méteren belül került elhelyezésre, illetve, ha ezen távolságon kívül elhelyezett reklám célú berendezés 4 m²-nél nagyobb."

A Kormányrendelet 3. § (3) bekezdése alapján *„A közút kezelője a jogellenes reklám célú berendezéssel érintett ingatlan tulajdonosát 30 napos határidő megállapításával felszólítja a jogsértés megszüntetésére. Felszólításában tájékoztatást ad a jogkövetkezményekről. Az ingatlan tulajdonosa köteles gondoskodni a Kkt. szerint jogellenesen elhelyezett reklám célú berendezés eltávolításáról, a jogsértés megszüntetéséről."*

A Kormányrendelet 3. § (4) bekezdése szerint *„Amennyiben az ingatlan tulajdonosa nem lelhető fel, a közútkezelő a reklám célú berendezés tulajdonosát szólítja fel annak eltávolítására. Eredménytelen felszólítás esetében a közút kezelője a reklám célú berendezést a Kkt. 12. § (5) bekezdése szerint eltávolíthatja."*

A Kormányrendelet 4. § (1) bekezdése alapján *„Amennyiben az ingatlan tulajdonosa a jogsértést nem szünteti meg, a közút kezelője a közlekedési hatóságnál kezdeményezi a hatósági eljárás megindítását."*

Mivel az alperesi hatóság egybefoglalt döntést hozott az I. fokú határozat helybenhagyásáról és felperes fellebbezés elbírálásának felfüggesztése irányuló kérelméről, ezért a bíróság rögzíti, hogy a ... szám alatti végzésével a Pp. 149. § (1) bekezdése alapján elrendelte az előtte ... ügyszám alatt folyamatban lévő peres eljárásban az I. fokú határozat helybenhagyásáról rendelkező alperesi döntés határozat részének felülvizsgálatra vonatkozó kereseti kérelem elbírálásának elkülönítését, a felperes fellebbezés elbírálásának felfüggesztése tárgyában hozott végzés felülvizsgálatára irányuló eljárástól.

A fentiek szerint az alperesi döntés határozat részének felülvizsgálata a bíróság előtt ... ügyszám alatt maradt folyamatban, míg a fellebbezés elbírálásának felfüggesztése tárgyában hozott végzés felülvizsgálata felől számú végzésében határozott, oly módon, hogy a bíróság a kérelmező (felperes) felülvizsgálati kérelmét elutasította. A bíróság számú végzésében, figyelemmel a KGD2003.69. számú döntésre, arra az álláspontra helyezkedett, hogy a közigazgatási eljárást nem lehet felfüggeszteni abban az esetben, amennyiben az Alkotmánybíróság más indítványára fog dönteni valamely jogszabály alkotmányosságáról. Mivel a kérelmező (felperes) is úgy nyilatkozott az I. fokú határozattal szemben benyújtott fellebbezésében, hogy a **R. Kft.**, valamint szakmai érdekképviseleti szerve - MKMSZ - fordult beadvánnyal az Alkotmánybírósághoz az általa hivatkozott jogszabályhelyek alkotmányellenességének megállapítása céljából, nem pedig a kérelmező (felperes), így a bíróság álláspontja szerint az I. fokú hatóság jogszerűen döntött, amikor a felperes által előterjesztett fellebbezésben foglaltak alapján az eljárást nem függesztette fel. A bíróság rögzíti, hogy számú végzése tartalmazza, hogy a Ket. rendelkezései nem tartalmaznak olyan előírást, amely szerint az Alkotmánybíróság előtt jogszabály alkotmányosság felülvizsgálata folyik, úgy ennek jogerős befejezéséig a hatósági eljárást fel kellene függeszteni. A bíróság a számú végzésében ugyanakkor megjegyezte, hogy a bíróság dönthet a tárgyalás felfüggesztéséről abban az esetben, amennyiben az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezi.

Ezt követően a bíróságnak jelen ... szám alatt folyamatban maradt perben az ügy érdemét érintően abban kellett állást foglalnia, hogy a perbeli II. fokú hatósági döntés határozat részének meghozatalára a jogszabályoknak megfelelően került-e sor, azaz a II. fokú alperesi hatóság jogszerűen döntött-e akkor, amikor az I. fokú hatóság határozatát helybenhagyta.

A bíróság a felperes, illetve a felperesi beavatkozó Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére irányuló kérelmét elutasította.

A felperes az Alkotmánybíróság eljárása kezdeményezésének az indokát a 2013. július 12. napján kelt előkészítő irata mellékleteként ... alatt becsatolt 2012. szeptember 19. napján kelt és az Alkotmánybírósághoz címzett beadványára hivatkozva egyrészt arra hivatkozással kérte, hogy amennyiben a tilalomba ütköző helyen lévő reklámtábla már a módosítások hatályba lépését megelőzően elhelyezésre került, úgy arra a tilalom nem vonatkozott, míg a törvény végrehajtási rendelete (Kormányrendelet) a tilalomba ütköző reklámtáblák fennmaradását is jogellenesnek minősítette. A felperes álláspontja szerint a helyzet azért sérelmes alkotmányjogi szempontból, mivel a két jogszabály egymásnak ellentmond, ráadásul az alacsonyabb szintű jogforrás, vagyis a Kormányrendelet szigorúbb követelményeket határoz meg, mint a magasabb szintű jogforrás, azaz a Kkt., mindazon túl, hogy a törvény vonatkozó rendelkezéseinek értelmezése egyébként is súlyos értelmezési aggályokat vet fel.

A bíróság a felperes Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését ezen okra való hivatkozással nem látta megalapozottnak, tekintettel arra, hogy a Kkt. és a Kormányrendelet nem visszamenőleges hatállyal állapított meg kötelezettséget, mivel a jogszabályok a kihelyezés időpontjától függetlenül nem a múltra, hanem a jövőre nézve nyilvánították jogellenessé a reklámtáblákat. A bíróság álláspontja szerint a Kkt.

rendelkezéseinek a végrehajtására szolgáló Kormányrendelet 3. § (2) bekezdése szerint a reklámcélú berendezés a kihelyezés időpontjától függetlenül jogellenesnek tekintendő a Kormányrendeletben meghatározott alpontok szerinti esetben. A bíróság álláspontja szerint az, hogy egy alacsonyabb szintű jogszabály pontosítja, azaz részletezi a törvényi rendelkezések végrehajtásának a módját, önmagában szintén nem tekinthető alkotmányellenesnek. A Kkt. 12.§ (3c) bekezdésében foglaltakat ugyanis a Kormányrendelet a Kkt. 48.§ (3) a) 31. pontja alapján részletezi. A Kormányrendelet tehát nem a törvénnyel ellentétes, hanem a törvényben foglalt rendelkezések részletezése. A Kormányrendelet határozza meg azokat a paramétereket, amelyek setén fennállónak tekinti a figyelem elterelésére való alkalmasságot, tehát a Kormányrendelet 3.§ (2) bekezdésében meghatározott paraméterű tábla a figyelem elterelésére alkalmas táblának minősül. Alperes jogszerűen alkalmazta a Kkt.46/G.§-ában megjelölt jogkövetkezményt, mivel a perbeli reklámtábla a Kkt. 12.§ (3)-(3c) bekezdésében foglalt rendelkezésbe ütközött.

A bíróság álláspontja szerint a Kkt. 12. § (3), (3a), (3b), (3c) bekezdésében meghatározottak nem értelmezhetők úgy, hogy a törvényben meghatározott tilalom az nem vonatkozhat a módosítások hatályba lépését megelőzően elhelyezésre került reklámtáblákra, tekintettel arra, hogy a hivatkozott jogszabályi rendelkezések kógens módon rendelkeznek arról, hogy mit nem lehet és hol elhelyezni, amely rendelkezést a Kormányrendelet 3.§ (2) bekezdése a Kkt. 48.§ (3) a) 31. pontja alapján úgy pontosít, hogy a kihelyezés időpontjától függetlenül minősít jogellenesnek reklám célú berendezéseket a Kormányrendeletben meghatározott esetekben [Kormányrendelet 3.§ (2) a)-c) pontok].

A felperes az alkotmánybírói eljárásának kezdeményezése körében hivatkozott arra, hogy a jogalkotónak megfelelő lehetőséget kell biztosítani a jogalkalmazók számára ahhoz, hogy az új jogszabályi rendelkezés alkalmazására felkészüljenek. Hivatkozott arra, hogy az új rendelkezések hatályba lépése (2012. augusztus 07.) és a bontás végső határideje (2012. szeptember 30.) között alig több, mint két hónap telik el, ezért nyilvánvaló álláspontja szerint, hogy a hivatkozott jogszabály-módosítások ellentétesek a jogállamiság elvével és az Alaptörvény alapvető rendelkezéseivel.

Ehhez kapcsolódóan a bíróság megállapítja, hogy ezen ok miatt sem látta indokát az Alkotmánybírói eljárás kezdeményezésének. A módosított jogszabályi rendelkezések 2012. augusztus 7. napjától voltak hatályosak mely rendelkezéseknek a Kkt. 46/G. § értelmében 2012. szeptember 30-ig kellett eleget tenni, azaz 12. § (3)-(3c.) bekezdése szerinti tilalommal érintett jelet, jelzést, egyéb tárgyat, berendezést, reklámtáblát, reklámhordozót és egyéb reklámcélú berendezést ezen időpontig kellett eltávolítani. A bíróság álláspontja szerint 2012. augusztus 7-től 2012. szeptember 30. napjáig rendelkezésre álló idő, amely csaknem két hónap, a bíróság álláspontja szerint elegendő ahhoz, hogy az érintettek az új jogszabályi rendelkezés alkalmazásának eleget tegyenek, azaz az érintett táblákat lebontsák.

A felperes alkotmánybírói eljárás kezdeményezésének okaként jelölte meg továbbá, hogy a hivatkozott jogszabályi rendelkezések megfogalmazása általános jellegű, nem kellően konkrét, egzakt, határozott, mely értelmezési aggályokat vet fel, ezért alkalmatlan

arra, hogy a jogalkalmazók számára követhető és követendő normaként szolgáljon. Ennek körében felperes hivatkozott arra, hogy a Kkt. 12. § (3c) bekezdésének első mondatában foglalt „*az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas*” kitétel jelentéstartalma konkrétan nem határozható meg, csupán általánosságában van megfogalmazva, melybe gyakorlatilag bármi beleérthető, ezáltal kiszolgáltatja az érintetteket a hatóságok jogalkalmazói önkényének, így kizárólag szubjektív értékítélet alapján minősíthetők be az egyes reklámtáblák.

A bíróság ehhez kapcsolódóan rögzíti, hogy „*az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas*” jogszabályi kitétel 2013. július 1-jétől kikerült a felperes által hivatkozott Kkt. 12. § (3c) bekezdésének jogszabályi szövegéből. Ugyanakkor a bíróság álláspontja szerint mivel a 668/B/1996. ügyszámú Alkotmánybíróság határozat indokolása szerint a reklám lényegéhez tartozik a figyelem felkeltés, figyelem felhívás, mivel minden reklám értelme az, hogy a benne foglalt információnak ösztönző hatása legyen, ezért a bíróság álláspontja szerint függetlenül a határozat meghozatalakor hatályos jogszabályi rendelkezésektől a reklám önmagában figyelem elterelésére alkalmasnak minősül. A bíróság álláspontja szerint pontosan ez lehetett az oka annak, hogy kikerült a későbbiekben a jogszabályi rendelkezések közül „*az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas*” jogszabályi meghatározás. Attól, hogy a jogszabály már nem tartalmazza „*az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas*” kitétel, a reklám objektív ismérveiből következik, hogy az figyelem felkeltésre alkalmas, így arra is, hogy az úttesten közlekedők figyelmét elterelje. Tehát az, hogy a jogszabály megváltozott, nem teszi az alperesi hatóság határozatát megalapozatlanná, mivel sem a korábbi jogszabályi rendelkezések, sem a jelenlegi jogszabályi rendelkezések alapján nem minősül a perbeli reklámtábla jogszerűen elhelyezettnek, sőt a jelenlegi szabályok még szigorúbbak is abban az értelemben, hogy 2013. július 1-től a reklámtábla elhelyezése önmagában is jogszabálysértőnek minősül, annak már figyelem elterelésre alkalmasnak sem kell lennie. A bíróság ezért az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére ezen okból sem látott indokot.

A felperes Alkotmánybíróság eljárását indokló körülményként határozta meg, hogy hasonló értelmezési aggályokat vet fel az idézett jogszabályhelyen belül, azaz a Kkt. 12. § (3c) bekezdésén belül a „*közút lakott területen kívüli szakasza mellett*” megjelölés, hiszen nem határozza meg konkrétan, hogy a közút lakott területen kívüli szakaszától mérve mekkora távolságon belül tiltott a reklámtáblák, reklámhordozók, illetve reklámcélú berendezések fennmaradása.

A bíróság ezen okból sem látta indokát az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését, tekintettel arra, hogy a Kormányrendelet 3. § (2) bekezdése c) pontja a Kkt. 48.§ (3) a) 31. pontja alapján egyértelműen meghatározza, hogy melyek azok a távolságok, amely távolságokon belül jogellenesnek minősül reklámcélú berendezés elhelyezése.

A bíróság nem tartotta alaposnak a felperesi beavatkozó azon hivatkozását, illetve Alkotmánybírósági eljárás kezdeményezéseként felhozott azon hivatkozását sem, miszerint a perbeli határozat alapjául szolgáló jogszabályi környezet ellentmondásossága a vállalkozás szabadságához fűződő jogait lényegesen sérti, ezen kívül tulajdonhoz fűződő jogait is hátrányosan érinti. A bíróság álláspontja szerint önmagában az, hogy egy

korábban eltérő módon szabályozott vállalkozási tevékenység a jogszabály folytán a későbbiekben korlátozás alá esik, nem teszi az új jogszabályi rendelkezések ismeretében a hatósági gyakorlatot jogszerűtlenné, illetve a megváltozott jogszabályokat alkotmányellenessé. A bíróság álláspontja szerint továbbá a perbeli esetben alkalmazandó jogszabályok egyértelműen és világosan határozzák meg a reklámtáblák elhelyezésével, illetve azok eltávolításával kapcsolatos kötelezettségeket, egymásnak ellentmondó jogszabályi rendelkezések nélkül. A bíróság rögzíti továbbá, hogy a jogalkotó nem a reklámozási tevékenységet tiltotta be, hanem a közutak melletti reklámozás jogszabályi feltételeit változtatta meg, egy általa elérni kívánt jogpolitikai cél érdekében. A bíróság álláspontja szerint a perbeli esetben érintett reklámtábla elhelyezése vonatkozásában a jogszabályok egyértelmű rendelkezéseket tartalmaznak, amelynek betartására az érintettek kötelesek.

Összességében a bíróság álláspontja szerint a fentiekben meghatározott jogszabályi rendelkezések nem sértik sem a vállalkozás szabadságát, sem a tisztességes gazdasági verseny feltételeit, illetve tulajdonhoz való jogot sem. A jogszabályi rendelkezések tulajdonjogot nem vonnak el sem a felperestől, sem a felperesi beavatkozótól, a jogszabályok a felperes vagy a felperesi beavatkozó tulajdoni jogainak megsértését nem idézik elő.

A felperes keresetében foglaltak szerint a Kkt. 42/A. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében a közút kezelőjének szakhatósági jogköre a külterületen a közút tengelyétől számított 50 m-en, autópálya, autóút és főútvonal esetén 100 m-en belüli távolságra terjed ki. Arra hivatkozott, hogy a jogszabályi rendelkezés meghatározza a közútkezelő jogkörét, melyen nem terjeszkedhet túl, hiszen nyilvánvaló, hogy a közútkezelő nem gyakorolhat jogköröket az egyes útszakaszoktól korlátlan távolságon belül.

A Kkt. 42/A. § (1) bekezdés a) pontja szerint „a közút kezelőjének hozzájárulása szükséges külterületen a közút tengelyétől számított ötven méteren, autópálya, autóút és főútvonal esetén száz méteren belül építmény elhelyezéséhez, bővítéséhez, rendeltetésének megváltoztatásához, nyomvonal jellegű építmény elhelyezéséhez, bővítéséhez, kő, kavics, agyag, homok és egyéb ásványi nyersanyag kitermeléséhez, valamint a közút területének határától számított tíz méter távolságon belül fa ültetéséhez vagy kivágásához,”

A bíróság ehhez kapcsolódóan rögzíti, hogy álláspontja szerint a Kkt. 42/A § (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott rendelkezések azok a közút kezelőjének a hozzájárulási jogkörét rögzítik reklámtáblák elhelyezéséhez. Jelen ügyben azonban ezen körülmények nem álltak fenn, mivel jelen pernek, illetve az azt megelőző hatósági eljárásnak nem építmény elhelyezése volt a tárgya.

A bíróság - egyetértve az alperes 2013. április 29. napján kelt ellenkérelmében előadottakkal - rögzíti, hogy a közútkezelőnek a Kormányrendelet 3. § (3) bekezdése írja feladatul, hogy szólítsa fel az ingatlan tulajdonost a reklámtábla eltávolítására határidő tűzésével. A Kormányrendelet 3. § (4) bekezdése szerint amennyiben az ingatlan tulajdonosa nem lelhető fel, úgy a közútkezelő a reklámcélú berendezés tulajdonosát szólítja fel annak eltávolítására. A Kormányrendelet 4. § (1) bekezdése pedig úgy

rendelkezik, hogy amennyiben az ingatlan tulajdonosa a jogsértést nem szünteti meg, a közút kezelője a közlekedési hatóságnál kezdeményezi a hatósági eljárás megindítását.

Mindezek alapján a bíróság álláspontja szerint megállapítható, hogy a közútkezelő eljárási jogokkal rendelkezik a közút mellett jogszerűtlenül elhelyezett reklámcélú berendezések eltávolításához kapcsolódóan, illetve hatáskörrel rendelkezik arra is a Kormányrendelet alapján, hogy a közlekedési hatóságnál kezdeményezze a hatósági eljárás megindítását, ahogy az a perbeli esetben is történt. Mindezek alapján a bíróság álláspontja szerint a közút kezelőjének a kezdeményezésére az I. fokon eljáró hatóság jogszerűen indított eljárást, illetve járt el a felperes tulajdonát képező reklámtábla eltávolítása ügyében.

A bíróság a felperes által hivatkozott ÖTM rendelet alkalmazása kapcsán megállapítja, hogy a bontási engedélyezési eljárás az legfeljebb egy következménye lehet a hatósági tábla eltávolítására vonatkozó kötelezésnek. Így az a körülmény, hogy a reklámtábla elbontására milyen jogszabályi rendelkezések alapján kerülhet sor, illetve az a körülmény, hogy esetlegesen a bontás engedélyezése más hatóság hatáskörébe tartozik, nem teszi megalapozatlanná az elsőfokú hatóság tábla eltávolítására kötelező és a Kkt. 12.§ (4) bekezdése alapján hozott határozatát, illetve ez alapján nem állapítható meg, hogy a jogszabályellenesen elhelyezett reklámtáblák vonatkozásában az I. fokú hatóság kötelezést eltávolításra ne állapíthatna meg.

A felperes keresetében hivatkozott arra, hogy az alperes indokolási kötelezettségét megszegte, hiszen csak általánosságban reagált a fellebbezésében közölt azon körülményekre, hogy a perbeli tábla nem a felperes tulajdonát képezi, ezért azt a felperes nem is jogosult eltávolítani, azzal kizárólag a képviselő, a tábla tulajdonosa rendelkezhet.

Ezzel kapcsolatban a bíróság rögzíti, hogy a felperes, illetve a **R.** Szolgáltató között fennálló bérleti szerződés a képviselő és a felperes között létrejött magánjogi szerződés. A bíróság álláspontja szerint a felek bérleti jogviszonyának a rendezése az nem képezhetette a hatósági eljárásnak a részét, erre vonatkozóan a bíróság álláspontja szerint az alperesi hatóság a 2013. április 29-én kelt nyilatkozatában helyesen foglalt állást, amikor rögzítette, hogy a hatóság polgári jogi jogvitát nem bírálhat el. Megjegyzi ugyanakkor a bíróság, hogy a Kormányrendelet 3. §-ának (4) bekezdése szerint amennyiben az ingatlan tulajdonosa nem lelhető fel, a közútkezelőnek jogában áll a reklámcélú berendezés tulajdonosát is felszólítani annak eltávolítására. A jogszabályhely tartalmazza továbbá, hogy eredménytelen felszólítás esetében a közút kezelője a reklám célú berendezést a Kkt. 12. § (5) bekezdése szerint eltávolíthatja.

A bíróság álláspontja szerint a felperes és a reklámtábla tulajdonosa között polgári jogi jogviszony áll fenn, a reklámtábla tulajdonosára is kötelező a jogszabályok alkalmazása és polgári jogi jogviszony keretében kell a közöttük fennálló jogviszonyt rendezni a jogszabályváltozásra tekintettel, mely jelen pernek, és a hatósági eljárásnak sem képezhetette tárgyát.

A bíróság nem osztotta a felperes jogi álláspontját abban a körben sem, hogy a Kkt. 12. § (3c) bekezdésében szereplő *„az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas”*

kitétel fordulat definiálatlansága miatt kizárólag szubjektív értékítélet alapján minősíthetők az egyes táblák a közlekedés biztonságára veszélyesnek.

A bíróság nem értett egyet a felperes keresetében foglalt azon hivatkozással sem sem, hogy a perbeli tábla a közlekedés biztonságát elősegítő tájékoztatást tartalmaz, hiszen útbaigazítással szolgál az autósok részére arra vonatkozóan, hogy az **A.** nevű üzlet melyik autópálya lejárón keresztül közelíthető meg.

A bíróság rögzíti, hogy a felperes a keresetéhez ... sorszám alatt csatolt fényképfelvételek alapján, mely felvételek az autópályáról mutatják a perben érintett reklámtáblát, egyértelműen megállapítható, hogy a reklámtábla az autópályáról jól látszik, figyelem elterelésére alkalmas. A bíróság rögzíti továbbá, hogy azon kívül, hogy a perben érintett **A.** reklámtábla jelöli a bevásárlóközpontnak a helyét, ezen kívül még reklámszlogent („nálunk az árak a földön járnak”) is tartalmaz.

A bíróság a 668/B/1996. ügyszámú alkotmánybírósági határozatának indokolásában foglaltakkal egyetértve arra az álláspontra helyezkedett, hogy a reklám lényegéhez tartozik a figyelem felkeltés, figyelem felhívás, mivel minden reklám értelme az, hogy a benne foglalt információknak ösztönző hatása legyen, ennél fogva a reklám, így a perrel érintett reklámtábla is az érdeklődés felkeltő hatásánál fogva alkalmas arra, hogy másról elterelje a figyelmet. Mivel a támadott tilalmi rendelkezés a zavartalan közúti közlekedés szolgálatában áll és célja a közlekedés, a forgalom biztonsága, a baleset megelőzés és az életvédelem, annak korlátozó tartalma ésszerű indokokon nyugszik.

A felperes azon hivatkozása, hogy a perbeli reklámhordozó nem alkalmas az autópályán közlekedők figyelmének elvonására, és az, hogy a figyelem elterelésre való alkalmasság szubjektív értékítéleten alapul, egyedi mérlegelés alapján állapítható meg, a bíróság álláspontja szerint a fenteikben hivatkozottak alapján, illetve figyelemmel az Alkotmánybíróság 668/B/1996. számú határozatára is, helytelen megállapításnak minősíthető.

Az ügyben az sem bír relevanciával, hogy a felperes által az I. fokú határozattal szemben benyújtott fellebbezésben hivatkozottak szerint a baleseti statisztikák alapján az útmenti irányítótáblák nem jelentenek baleseti kockázatot, és egyébként sem tulajdonítható nekik komolyabb figyelemelterelő hatás, mint a közlekedéssel természetesen együtt járó egyéb jelenségeknek.

A bíróság álláspontja szerint önmagában a baleseti statisztikákból nem lehet következtetést levonni egy áruházat reklámozó tábla vonatkozásában, hogy az az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas-e, avagy sem. A bíróság álláspontja szerint a figyelem elterelése nem jár együtt feltétlenül baleset bekövetkezésével, azonban egyes esetekben, a körülmények függvényében, nem lehet kizárni azt, hogy baleset következik be. A bíróság ugyanakkor rögzíti, hogy a perben érintett tábla az áruház megközelítésén túl a korábbiakban hivatkozottak szerint ezen kívül reklámszlogent is tartalmaz.

Mindezek alapján a bíróság elutasította a felperesnek közlekedésbiztonsági szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát, mert a bíróság álláspontja szerint nem

szakkérdés, hogy a reklámtábla a figyelem elterelésére alkalmas-e, illetve az sem tekinthető szakkérdésnek az adott ügyben, hogy a reklámtábla nyújt-e a közlekedés biztonságát elősegítő tájékoztatást, vagy reklám célokat szolgál. A perben érintett tábla, azon kívül, hogy megjelöli az **A.** nagyáruház fellelhetőségének az irányát, reklámszlogent is („nálunk az árak a földön járnak”) tartalmaz. A bíróság álláspontja szerint a tábla nem tekinthető a Kkt. 12. § (3c) bekezdés utolsó mondatában foglalt kizárólag a közlekedés biztonságát elősegítő közérdekű tájékoztatást tartalmazó táblának.

A Kkt. megfogalmazása szerint az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas reklámtábla nem lehet a jogszabályban meghatározott területen. A jogszabályi megfogalmazásból következik, hogy nem szükséges minden konkrét esetben lefolytatni a bizonyítási eljárást, mivel nem az a kérdés, hogy a reklámtábla, és az adott pillanatban reklámtáblán elhelyezett reklám, konkrétan az adott személy figyelmét eltereli-e, hanem hogy alkalmas-e a figyelem elterelésére. A reklám és azon belül az egyes reklámok különböző személyekre eltérően hatnak. Lehetséges, hogy az egyik személy figyelmét nem tereli el, azonban másik személy figyelmét igen.

Ezen kívül a 14/2010. (II.05.) Kormányrendelet 3. § a) pontjában meghatározott közlekedési szakértői tevékenység körébe nem tartozik, hogy a reklámtábla figyelem felhívásra, így figyelem elterelésére alkalmas eszköz-e, így a bíróság álláspontja szerint ezen okból kifolyólag sem volt indoka a felperes és a felperesi beavatkozó által indítványozott szakértő kirendelésének.

A bíróság álláspontja szerint a felperes azon jogi álláspontja sem tekinthető megalapozottnak, hogy az elsőfokú hatóság megsértette az egyenlő bánásmóddal kapcsolatos Ket. 2.§ (1) és (2) bekezdésében foglalt jogszabályi rendelkezéseket azzal, hogy az **Á.** Zrt. legnagyobb arányban a **R.** Kft. által üzemeltetett táblákkal kapcsolatban indított hatósági eljárást. A bíróság álláspontja szerint önmagában az a körülmény, hogy az autópályán számos olyan tábla is található adott útszakaszon, amelyek esetlegesen a közlekedés biztonságát veszélyeztetik, a hatóság határozatának jogszerűségét nem érinti, ezen körülményekre tekintettel a felperes ingatlanán elhelyezett reklámtábla elhelyezése nem minősülhet jogszerűnek. Mindezek alapján a bíróság nem látta indokát a felperesi beavatkozó, illetve a felperes által is indítványozott azon megkeresésnek (bizonyítási indítványnak) eleget tenni, hogy a bíróság keresse meg az **A.** Zrt-t annak megállapítása érdekében, hogy a ... számú gyorsforgalmi út mellett, illetve ... Megye gyorsforgalmi utak mentén mely társaságok által üzemeltetett táblák eltávolítása vonatkozásában kezdeményezett eddig eljárást a közlekedési hatóságnál. Abból a körülményből, hogy esetlegesen a perben érintett tábla környezetében, vagy az adott útszakaszon egyéb táblák is elhelyezésre kerültek, nem következik, hogy a perbeli reklámtábla jogszerűnek minősül.

A Kkt. 12. § (3c) bekezdés rendelkezik arról, hogy a gépjárművek közlekedésére szolgáló közút lakott területen kívüli szakasza mellett nem lehet az úttesten közlekedők figyelmének elterelésére alkalmas reklámtábla, reklámhordozó vagy egyéb reklámcélú berendezés. Ugyanezen törvény 46/G. §-a rendelkezik arról, hogy a 12.§ (3)-(3c) bekezdése szerinti tilalommal érintett jelet, jelezést, egyéb tárgyat, berendezést, reklámtáblát, reklámhordozót és egyéb reklámcélú berendezést 2012. szeptember 30-ig el kell távolítani. A törvényben meghatározott jogszabályok részleteit a Kormányrendelet határozza meg. A

Kormányrendelet 3. § (1) bekezdése szerint a közút kezelője készít felmérést és dokumentálja a reklámcélú berendezés helyét. A 3. § (2) bekezdés c) pontja szerint a kihelyezés időpontjától függetlenül jogellenes azon reklámcélú berendezés, amely autópálya esetében 100 m távolságon kívül elhelyezett reklámcélú berendezés 4 m²-nél nagyobb. Nem volt vitatott, hogy az **A.** nagyáruházat reklámozó perbeli reklámtábla a Kormányrendelet 3. § (2) bekezdés c) pontjában megjelölt paramétereknek megfelel, mivel 4 m²-nél nagyobb (74 m² nagyságú), illetve az sem volt vitatott, hogy a tábla az autópálya tengelyétől számított 100 m-en kívül került elhelyezésre (26. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal 10.bekezdés). A bíróság álláspontja szerint rögzíthető, hogy az ilyen paraméterű reklámtábla a Kormányrendelet 3. § (2) bekezdése szerint jogellenes reklámcélú berendezésnek minősül a jogszabály hatályba lépését követő időponttól. A bíróság álláspontja szerint az is rögzíthető, hogy a perbeli reklámtábla a Kkt. 12.§ (3c) 2013. július 1-től hatályos jogszabályi rendelkezéseknek sem felel meg egyrészt méreténél fogva, másrészt azért sem, mert a kedvezmény a 12A/0-ás ív méretű azon reklámtáblákra vonatkozik, amelyet nem gyorsforgalmi utak mentén helyeztek ki 2010. december 31-ig. Az autópálya pedig a 19/1994 (V.31.) KHVM rendelet 2.§ (1) bekezdés a) aa) pontja szerint gyorsforgalmi útnak minősül.

A perben nem volt vitatott, hogy az ügyben érintett tábla az felperesi beavatkozó által kihelyezett és az **A.** nagyáruházat reklámozó tábla (... sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal 5. bekezdés), amely az ... autópálya 31+450 km szelvénye mellett a **H. település, ...** hrsz.-ú ingatlanon került kihelyezésre, függetlenül attól a körülménytől, hogy a hatósági eljárás kezdetén az **Á.** Zrt. felperest még ugyanezen a helyen elhelyezett „**C.**” feliratú tábla eltávolítására hívta fel.

A bíróság a fentiek alapján a felperes keresetét elutasította és megállapította, hogy a perbeli reklámtábla elhelyezése jogellenes, melynek jogkövetkezménye az eltávolítási kötelezettség és a bírság kiszabása. A bíróság rögzíti, hogy a bírság kiszabása a Kkt. 12. § (4) és (4a) bekezdése értelmében jogszabályi kötelezettségnek minősül, amely alapján a hatóság a legalacsonyabb mértékű bírságot szabta ki felperessel szemben.

A bíróság egyetértett az alperes 2013. április 29-én kelt ellenkérelmében előadottakkal, miszerint a Ket. 73. § (3) bekezdése szerint a Ket. megengedi az egy okiratba foglalt határozatot és végzést, emiatt az alperesi határozat nem tekinthető jogszabályellenesnek. A bíróság egyetértve az alperes fenti ellenkérelmében foglaltakkal megállapítja, hogy amiatt, mert az egy okiratba foglalt döntés végzés részében a jogorvoslatra való kioktatás valóban - tévesen - Törvényszéket tartalmaz, emiatt felperest nem érte hátrány, ezért az alperesi határozat nem jogszabálysértő.

A bíróság álláspontja szerint az alperes a Ket. 50.§-ában foglalt tényállás felderítési kötelezettségének eleget tett, az ügy szempontjából valamennyi fontos körülményt értékelt, a megfelelő jogszabályokat helyesen alkalmazta, a felperes által megjelölt jogszabálysértések pedig nem állnak fenn. A bíróság egyetértett az alperesi hatóság 2013. április 29. napján kelt nyilatkozatában foglaltakkal, miszerint a hatóság jogalkalmazó szerv, s mint ilyen kötve van a hatósági eljárás idején hatályos jogszabályokhoz és az azokban foglalt imperatív előírásokhoz. Ebből következik, hogy az ügyre vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket köteles alkalmazni. A perbeli reklámtábla így beleesett mind a Kkt. 12. §

(3c) bekezdésébe, mind a Kormányrendelet 3. § (2) bekezdés c.) pontjában foglalt szabályozás körébe, így az eltávolításra való kötelezés jogszabályi feltételei fennálltak.

Mindezen körülményekre tekintettel a bíróság álláspontja szerint az első- és másodfokú határozat meghozatalára a jogszabályoknak megfelelően került sor, és emiatt a felperes keresetének elutasításáról döntött.

A bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés a) pontja, illetve a 43. § (3) bekezdés alapján eljárva kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt le nem rótt 30.000.-Ft eljárási illetéket. A pereszetes felperes az alperes képviselőjének ellátásával kapcsolatban felmerült költség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles.

A bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján, tekintettel arra, hogy a perben három tárgyalási napra került sor, 30.000.-Ft-ban állapította meg, mivel alperesi jogi képviselő részletesen nyilatkozott valamennyi felperesi beadványra, érdemben reagálva a felperes kereseti kérelmében foglaltakra és bizonyítási indítványaira.

A bíróság rögzíti továbbá, hogy az **Á.** Zrt. a perbe nem kívánt beavatkozni a bíróság kifejezett erre irányuló felhívása ellenére sem.

A bíróság ítélete ellen fellebbezésnek a Pp. 340. § (1) bekezdése alapján nincsen helye.

..., 2014. évi január hó 24. napján.

...
b í r ó